

Lukács Margit

(1914–2002)

2002. február 4-én, nyolcvannyolc éves korában elhunyt Lukács Margit, Kossuth-díjas, érdemes és kiváló művész, a nemzet színésze, aki 1936-tól folyamatosan a Nemzeti Színház tagja, majd örökös tagja volt. Fejedelmi megjelenése, gyönyörű hangja klasszikus nemzeti színházi hősnővé avatta. Színháztörténetünkben ő játszotta a legtöbbször *Az ember tragédiája* Éváját és a *Csongor és Tündében* az Éj is évtizedeken át az ő szerepe volt. Ezek mellett emlékezetes alakítást nyújtott a *Bánk bán* Gertrudisaként, az *Ármány és szerelem* Lady Milfordjaként, a *Don Carlos* Ebolijaként, a *Figaro házassága* Grófnéjaként és a *Ványa bácsi* Jelena Andrejevna jaként. Versmondó művészete a rádióban is kiválóan érvényesült.

Both Béla

(1910–2002)

Rendezőként, színigazgatóként és – különleges alkalmakkor – színészként Both Bélának hosszú, gazdag élete volt. Amikor kilencvenedik születésnapján köszöntöttük (SZÍNHÁZ, 2000/11.), azt írtuk többek között, hogy életműve a színházcsinálás. Igazgatása alatt, a hatvanas évek elején a Madách Színház az ország legjobbja volt. Ez alatt az idő alatt színháztörténeti értékű előadások születtek itt (*Tanner John házassága*, *Hamlet*, *A vágy villamosa*, *Elvesztett paradicsom* stb.). Rendezései között vannak magyar klasszikusok – az első *Tragédia* a felszabadulás után, egy pátosztól megtisztított *Bánk bán* stb. –, klasszikus modernnek (Brecht: *Puntilla úr*, Thornton Wilder: *Hosszú út*) és sikerdarabok (Tabi László: *Különleges világnap*). Bölcs humora folytán valószínűleg nem sértődne meg azon a kitételten, hogy Both csinálta színész volt: Bacsó Péter *A tanú* című filmjéhez és a *Szomszédok*-szappanoperához erős személyisége kellett. Sok sztártól „legendánál” mélyebb és fontosabb nyomot hagyott a magyar színházban.